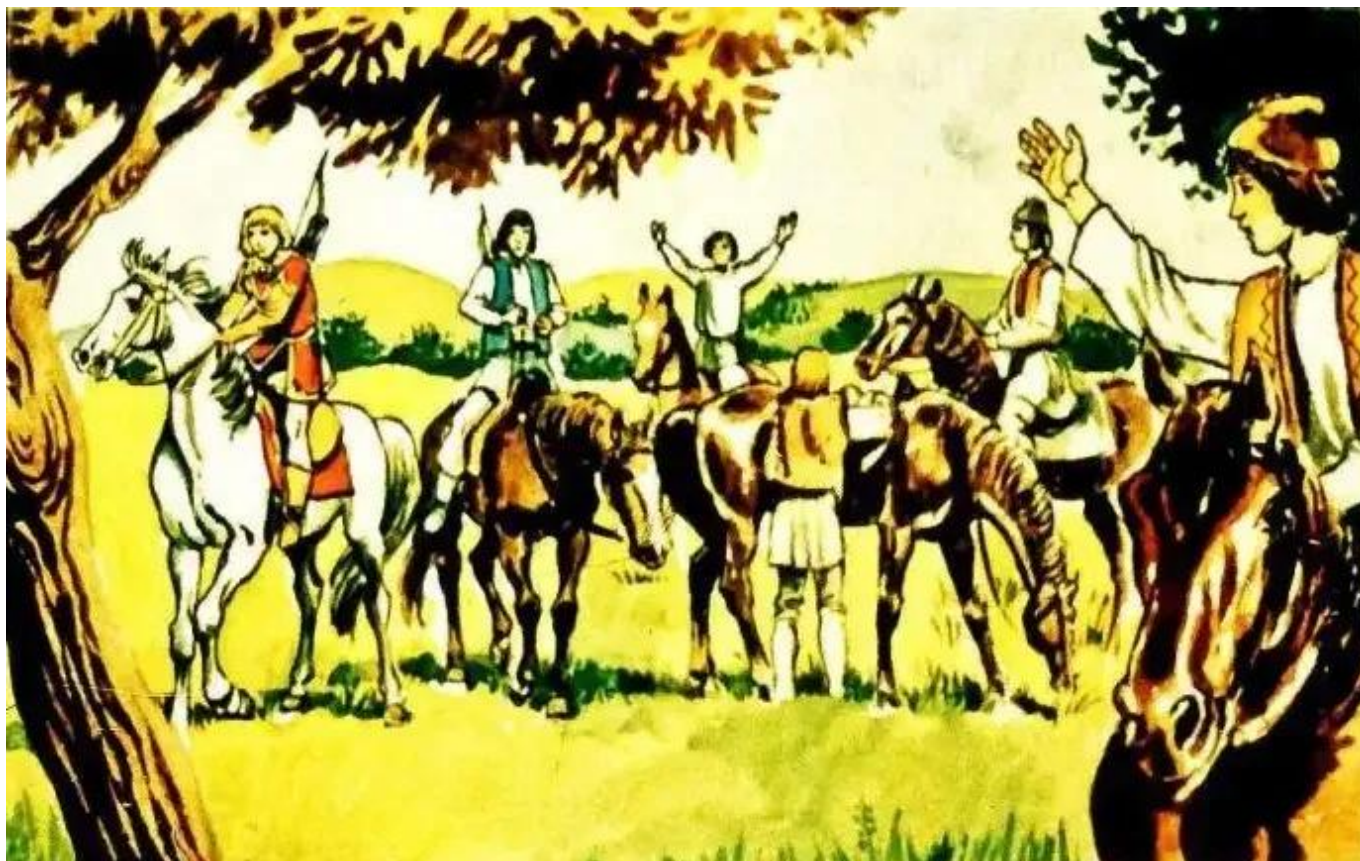

STUDIUL CINEMATOGRAFIC ANIMAFILM prezintă
SABIA DE FOC PRELUCRARE DUPĂ ALEXANDRU MITRU

E mult de atunci ... Într-o zi de toamnă, văile Trotuşului răsunau de larma băieţilor din Borzeşti care ieşiseră cu caii la păscut.

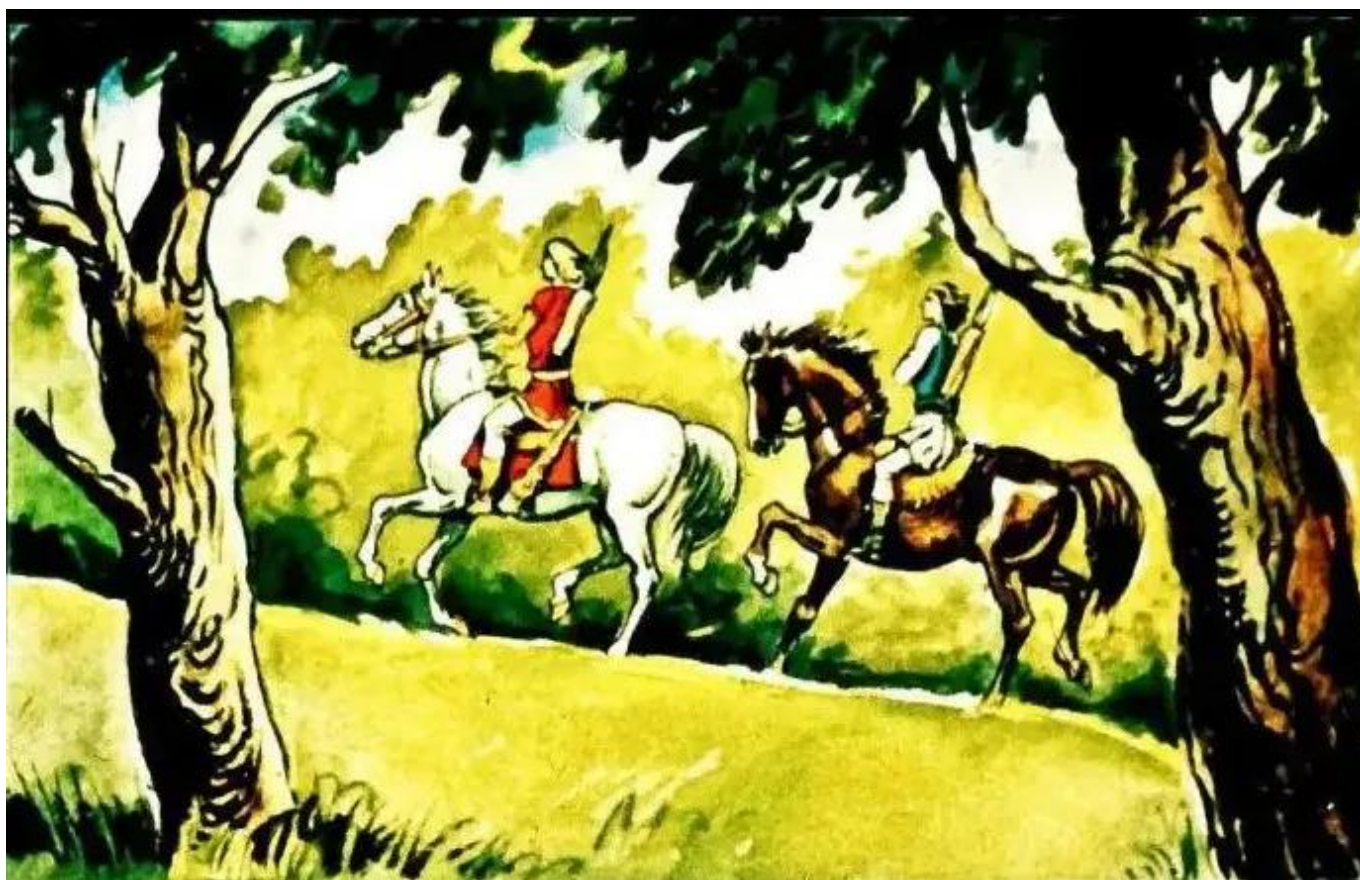
Se luptaseră între ei, luându-se voinicește la trântă, aruncând cu ghioagele ori încercând să nimerască o țintă cu săgeata cât mai departe ...

Ca totdeauna, Ștefan, fiul domnitorului Bogdan, ieșise învingător, urmat îndeaproape de Mătieș, prietenul său, fiu de țăran.

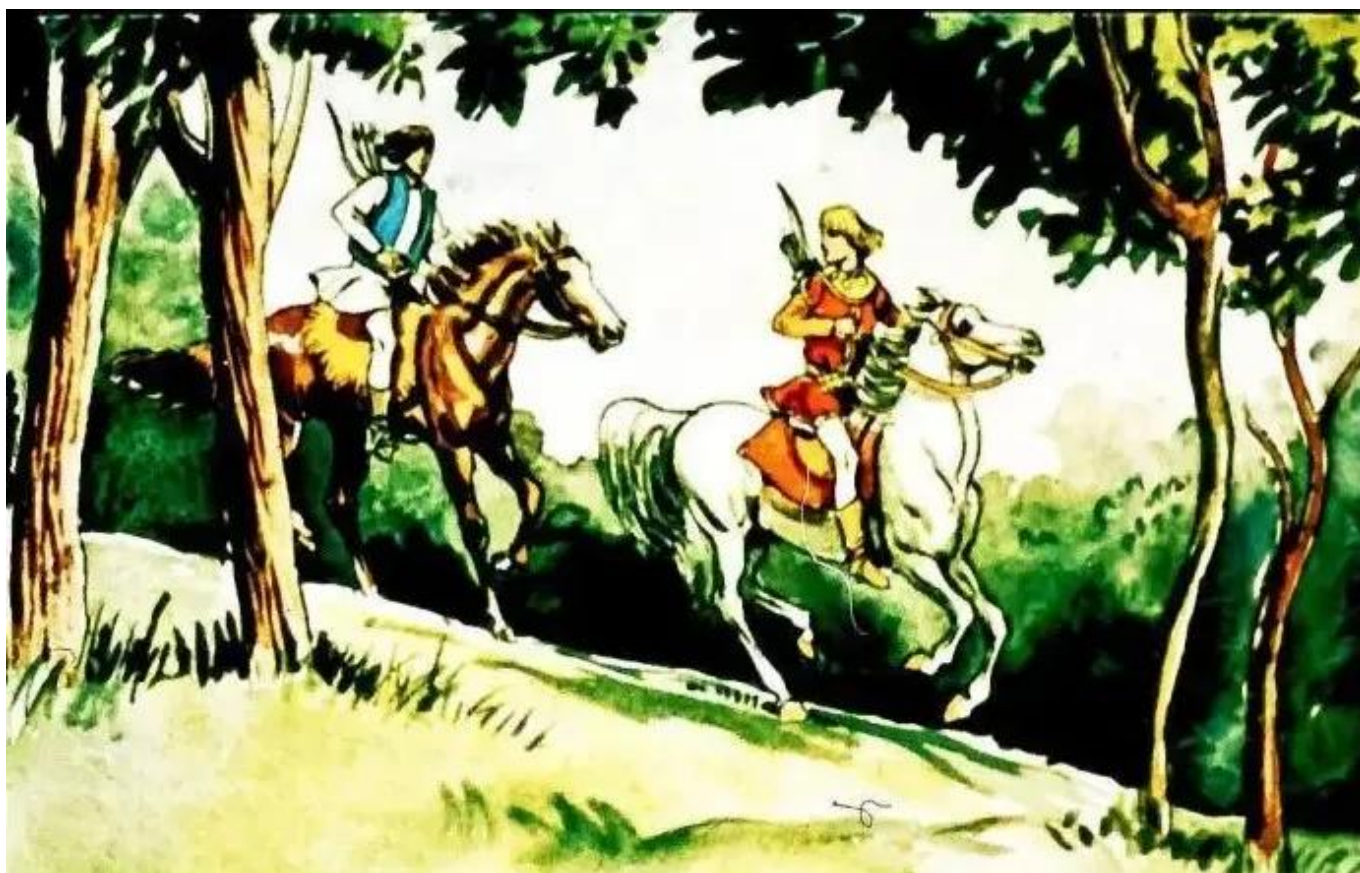
Când joaca se termină, porniră amândoi călare spre codru, să vâneze.

Călătoriră o vreme prin umbra bolților înalte și răcoroase ale copacilor când, deodată, Mătieș rupse tăcerea:

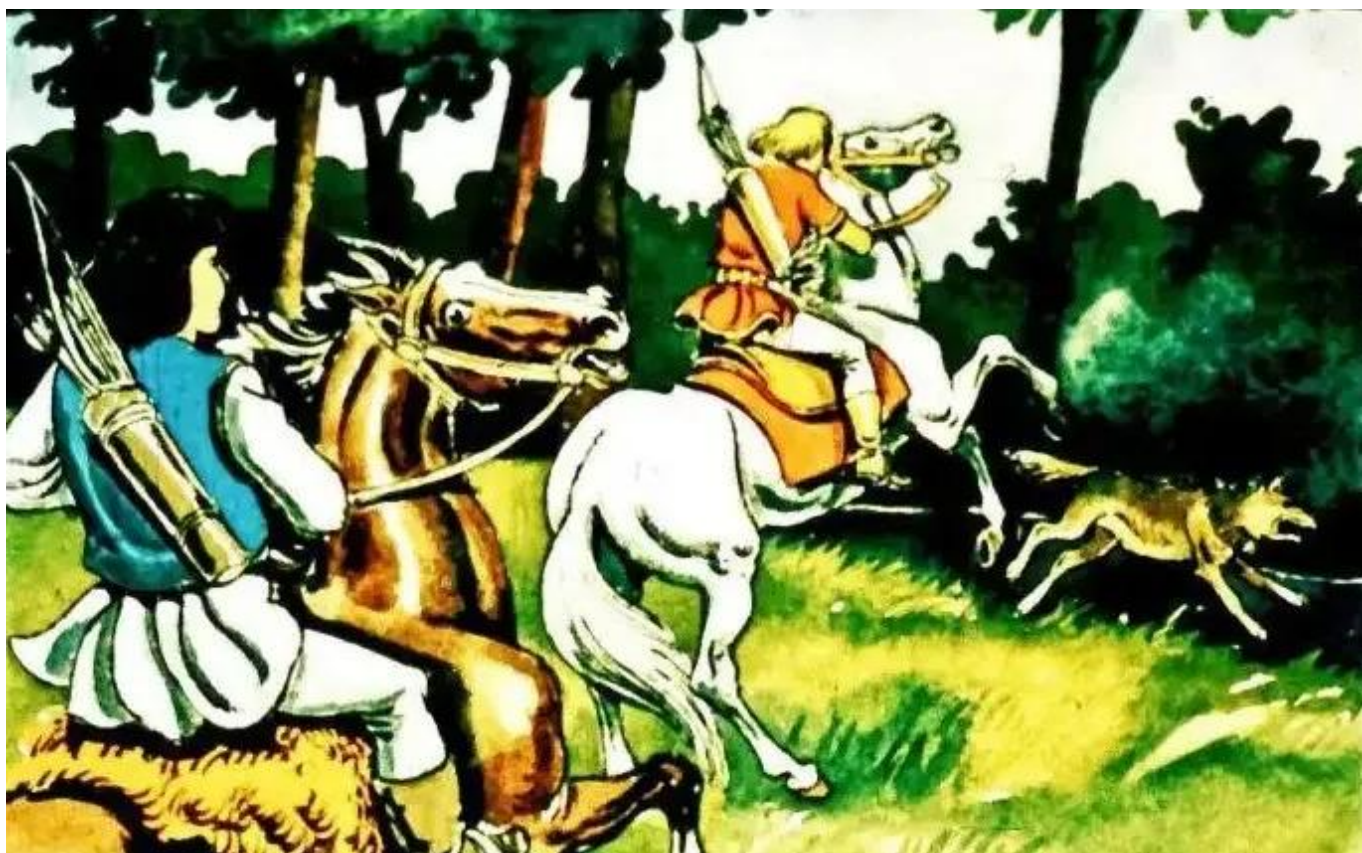
- Călăresc alături de tine, Ștefane, zise el, și mă gândesc la vremea când vei fi domnitorul Moldovei. Îți vei mai aminti atunci de mine?

- Tatăl meu m-a învățat că prietenul cel bun numai la mare primejdii se cunoaște, zise Ștefan, întorcând capul spre Mătieș.

-Tu nu te-ai aflat într-o asemenea împrejurare, dar eu alt prieten mai bun nu am.
Când voi fi domnitorul Moldovei, te voi face stetnic ...

- Pe-un fecior de țăran ca mine? ... spuse vesel Mătieș, dar nu isprăvi vorba, când un lup mare țâșni pe lângă ei.

- După el, strigă Ștefan, dând piteni calului. Goniră vreme îndelungată, prin pădure, dar lupul pierise ca-n pământ.

Târziu, rătăciți prin codru, au poposit într-o poiană, alături de-un izvor.

Apoi, uitând de necaz, băieții se apucară voioși, unul să aprindă focul, iar celălalt să facă un culcuș din mușchi.

Pe când roboteau așa, dintre copaci se ivi, călcând agale, un bătrân cu plete și barbă albă.

-Ce-i cu voi, feciorii moșului? Îi întrebă el, cu vorba înceată și blândă.

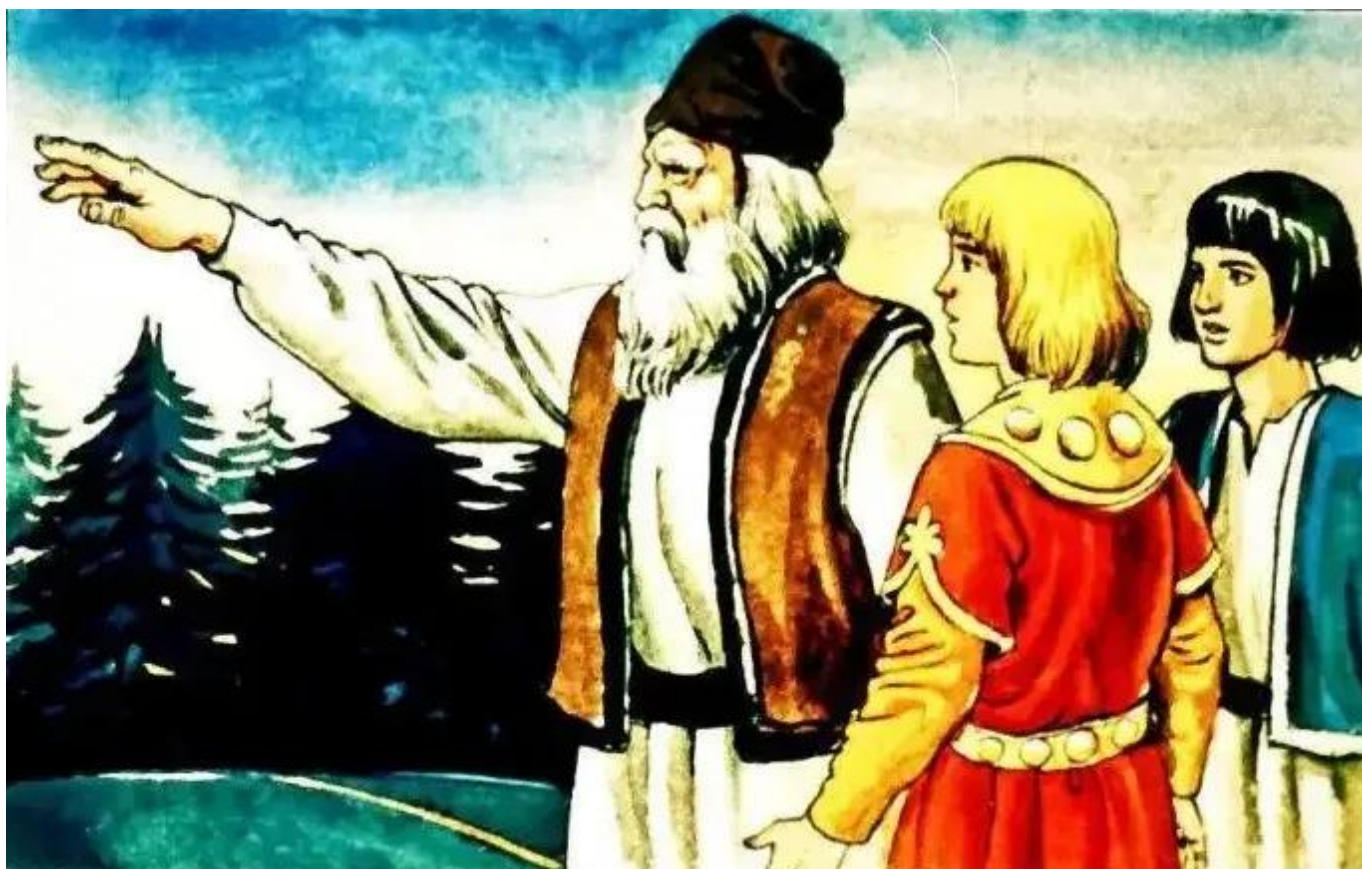
Ștefan îi povestește întâmplarea, rugându-l să le arate, dacă știe, drumul spre satul Borzești din care veniseră.

— Îl știu, rosti moșneagul, dar noaptea e greu de străbătut. Acum m-oi odihni și vă voi învăța pe unde s-o luați, în zori de zi.

— Vă sfătuiesc să vă feriți de curmătura Voinicului. Se află acolo o peșteră, stăpânită de un urs fiores, în care un viteaz, pe nume Dragoș, a ascuns un paloș fermecat.

Povestea spune că cel care-l va lua în stăpânire va domni peste țara Moldovei, făcându-i să sângereze amarnic pe dușmanii ei.

- Eu am să înfrunt primejdiile și, luptându-mă cu ursul, am să iau paloșul, rosti Ștefan, întrerupându-l pe moșneag.

Târziu, când firul poveștii s-a întrerupt, au lăsat toți capul pe perna moale de mușchi și-au adormit.

În zori de zi, băieții se deșteptară dar nu-l mai văzură pe moșneag. Acesta plecase, căci avea cale lungă până'n satul său.

-Am să pornesc către Peștera Ursului! îşi mărturisi Ştefan gândul cu glas tare.
-Lasă-mă să te însoţesc, îl rugă Mătieş.

Și porniră amândoi, pând când, printre copaci, zăriră o stâncă neagră- cenușie, amenințătoare, întocmai cum le povestise moșneagul.

Eu voi intra înăuntru, hotărî Ștefan. Tu, Mătieș, rămâi de strajă. Apoi, își aprinse făclia și pătrunse în adâncimea peșterii.

Deodată, văzu o flacăără albastră. Era sabia de foc, din oțel sclipitor, cu mâner de aur, bătut cu diamante și rubine.

-Sabia viteazului Dragos! grăi Ștefan și, cu pasul sprinten, se repezi s-o apuce.

În clipa aceea se auzi un mormăit înfricoșător. Era ursul, care ținea în labe un bolovan mare, gata să-l azvârle asupra lui Ștefan.

Mătieș, auzind mormăitul, a înțeles că prietenul său e în primejdie și, fără să stea pe gânduri, se avântă în peșteră.

-Fugi, Ștefane! Fugi! Începu el să strige și, încordându-și puterile, dintr-un salt, fu lângă ursul pe care-l lovi în cap, cu ghioaga.

Ursul dete un urlet înfricoșător și scăpă bolovanul. Apoi, mânios, îl înșfăcă pe Mătieș cu labele.

Ștefan, pentru o clipă încremeni apoi, dorind să-și răzbune prietenul, începu să lovească necruțător fiara.

A fost o luptă crâncenă. Ștefan, mânuind cu iscusință sabia de foc, a reușit să-l răpună pe ursul cel fioros.

- Te-am răzbunat, dragul meu prieten! a zis cu ochii înlăcrimați, aplecându-se asupra lui Mătieș.

Îi luă apoi în brațe trupul fără viață, ieși din peșteră și, punându-l cu grijă pe șa, porni spre casă.

În pâlpâirea roșie a amurgului, călărind spre câmpii, el începu să gonească în galop cu inima bătându-i repede, purtând la șold sabia de foc,...

... sabia cu care, potrivit legendei, Ștefan cel Mare, viteaz și iubitor de țară, a făcut să sângereze amarnic pe dușmanii Moldovei.

sfârșit